

HOOFDSTUK I.

§ 1. Ter inleiding.

Het grootste gedeelte van het woord „ter inleiding” van het vorige Jaarboek (1932) handelde over de geldzaken van onze Vereeniging. De zorgen traden reeds toen op den voorgrond. Zij zijn in het laatste jaar nog vergroot. De depressie, die door de geweldige crisis is in het leven geroepen, breidde zich over ons land in toenemende mate uit. Alle kringen van ons volksleven zijn er door aangetast en voelden den druk steeds zwaarder worden. Uit den aard van de zaak ondervindt onze Vereeniging daarvan den weerslag. En het is geen wonder, dat de gedachten van hen, die met de behartiging van de financieele belangen der Vrije Universiteit zijn belast, voortdurend zich bewegen om de groote vraag: hoe in dezen tijd met afnemende inkomsten en met toenemende uitgaven (voor de vierde faculteit) het evenwicht tusschen beide kan worden bewaard; of beter: kan worden verkregen. Hier in deze inleiding slechts één enkel cijfer. Voor het geregeld verlopen der Universiteitszaken is voorloopig noodig een som van *f* 150.000 per jaar; het bedrag der contributies werd voor 1932 begroot op *f* 124.000; het beliep echter slechts *f* 114.100, niettegenstaande in dat jaar al vele krachten werden ingespannen om nieuwe contribuanten te werven en bestaande contributies te verhoogen.

In dat terugloopen der middelen ligt meer dan één aanwijzing, die wij ter harte hebben te nemen. Niet dat de liefde voor de Vrije Universiteit bij ons volk verflauwt — wij weten, dat velen, ondanks de groote moeilijkheden, waarin zij persoonlijk geraakt zijn, volharden in het brengen van het geldelijk offer voor de Universiteit, die de liefde heeft van hun hart. Niet dat wij in overmoed en te vroeg onze Universiteit hebben uitgebreid met de vierde faculteit en daardoor — in dezen zwaren tijd — ons budget onnoodig hebben belast; immers de nood was ons opgelegd; de fatale door de wet gestelde termijn voor het stichten van een vierde faculteit was verlopen en het behoud van het civiel effect van onze graden liep gevaar. Natuurlijk ook niet, dat de hand des Heeren zou zijn verkort en dat wij daarom, alleen en met eigen zwakke kracht, tegen den stroom zouden moeten oproeien; dit te denken zou blijk zijn van groote ondankbaarheid voor het verleden en van diep verootmoedigend kleingeloof voor het heden.

Wat dat terugloopen der contributies ons dan te zeggen heeft? Allereerst, dat ons gebed voor de Vrije Universiteit moet vermeederen. Hoe velen zijn er (of hoe weinigen) voor wie het welzijn (geestelijk en stoffelijk) van de Vrije Universiteit een onderwerp van rustig en dagelijksch gebed is? Die niet ophouden met God te worstelen voor haar bloei en haar vrucht? Wij allen, die zeggen haar lief te hebben, mogen beginnen met te overleggen of wij tot die groep van trouwe en innige bidders voor de Vrije Universiteit behooren. De ziel, de kracht